

den unge fylder 18 år, tage planen op til vurdering med henblik på den videre støtte og vejledning. Den unges partsstatus betyder, at det er den unges egen opholdskommune, der skal træffe afgørelsen.

Til § 45

Bestemmelsen svarer til bistandslovens § 36 a. Såfremt kommunen ikke foretager fornødne undersøgelser, kan det sociale nævn således efter forslaget stk. 1 træffe afgørelse om, at der skal iværksættes undersøgelse og pålægge kommunen at gennemføre afgørelsen.

Hvis der er behov for foranstaltninger efter forslaget § 38, og kommunen undlader at iværksætte disse, kan nævnet efter forslaget stk. 2 pålægge kommunen at træffe afgørelse eller selv træffe en foreløbig afgørelse om foranstaltninger og pålægge kommunen at gennemføre afgørelsen.

Efter forslaget stk. 3 har Den Sociale Ankestyrelse samme beføjelser som nævnet og kan tillige træffe afgørelse efter forslaget §§ 37, 40 og 42 og pålægge kommunen at gennemføre afgørelsen.

Der er tale om en beføjelse for såvel det sociale nævn som Ankestyrelsen til af egen drift at tage en sag op, hvis en kommune undlader at foretage undersøgelser eller iværksætte foranstaltninger. Det er således ikke nødvendigt, at der foreligger en henvendelse om indgriben, selv om dette vil være det almindeligste. Der er ingen begrænsning med hensyn til, hvem der kan rette henvendelse om iværksættelse af undersøgelse eller foranstaltninger. Eksempelvis vil også et barn eller en ung kunne henvende sig. Oftest vil anledningen til at tage en sag op dog være en henvendelse fra andre myndigheder, et sygehus eller slægtninge.

Det sociale nævn og Ankestyrelsen afgør selv, om henvendelsen skal realitetsbehandles.

Til § 46

Bestemmelsen svarer til bistandslovens § 36 b. Det er kommunen, der har ansvaret for, at de afgørelser, der træffes af børn og unge-udvalget eller af formanden for udvalget efter reglerne om foreløbige afgørelser, bliver ført ud i livet.

Efter bestemmelsen kan kommunen om fornødent forlange bistand af politiet til at gennemføre afgørelser efter forslaget §§ 37, 40 og 42.

Det er i alle tilfælde, hvor der er truffet afgørelse om at gennemføre en foranstaltning tvangsmæssigt, væsentligt, at den trufne afgørelse gennemføres på en måde, der belaster barnet eller den unge mindst muligt. Heri ligger, at der skal udvises så megen hensynfuldhed og skånsomhed som muligt i det enkelte

tilfælde. Dette gælder også i de tilfælde, hvor der skønnes behov for at bede om politiets bistand.

Til § 47

Bestemmelsen erstatter bistandslovens § 66. Efter bestemmelsens stk. 1 har den stedlige kommune kompetencen til at godkende opholdssteder for indtil 4 personer. Efter bestemmelsen er der tale om en generel godkendelse af opholdsstedet, som egnet til at modtage børn og unge, der skal anbringes uden for hjemmet.

Ved en generel godkendelse giver myndigheden udtryk for, at opholdsstedet anses for egnet til, at det kan benyttes til ophold for et bestemt antal børn og unge. Foruden pladsantal skal godkendelsen nærmere angive de aldersgrupper samt særlige karakteristika hos de børn og unge, som stedet er fundet egnet til at modtage.

Efter stk. 2 foreslås kompetencen til at godkende opholdssteder for mere end 4 personer tillagt amtskommunen. Baggrunden for forslaget er et ønske om, at overblikket over anbringelsessteder af institutionslignende karakter ligger hos amtskommunen, som efter forslaget § 49 har forsyningsansvaret for døgninstitutioner for børn og unge.

Med godkendelsesbeføjelsen efter stk. 1 og 2 følger en forpligtelse for kommunen/amtskommunen til at føre et almindeligt tilsyn med godkendte opholdssteder.

Det forudsættes, at kommunen ved godkendelse af opholdssteder i fornødent omfang indhenter sagkyndig bistand fra amtskommunen, og at der sker en orientering af amtskommunen om meddelte godkendelser, således at der fortsat er mulighed for at udarbejde regionale oversigter over samtlige anbringelsesmuligheder.

Efter bestemmelsen er der fortsat mulighed for, at de sociale myndigheder kan anvende opholdssteder, der er godkendt af andre myndigheder, fx af Undervisningsministeriet for så vidt angår kostskoler og efterskoler.

Efter forslaget stk. 3 kan afgørelser efter stk. 1 og stk. 2 ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Til § 48

Bestemmelsen svarer til bistandslovens § 66 a, stk. 1. For ophold i anbringelsessteder – bortset fra døgninstitutioner – afholder den anbringende kommune de samlede udgifter og får 50% refunderet af amtskommunen. For opholdssteder, hvis økonomi ikke er baseret på et godkendt budget, omfatter opholdsbetalingen løn, kost og logi, lommepenge m.v.